

Un 'gentleman' enmig del fang

Els qui el van conèixer de prop, afirmen que ha sigut el polític més britànic que ha existit mai a l'Estat espanyol. Destil·lava un posat flegmàtic i una ironia refinada molt poc usual per aquestes latituds. De fet, va dimidir com a ministre d'una manera típicament anglosaxona: quan Luis Roldán va tocar el dos, Antoni Asunción va presentar la seua renúncia irrevocable. Potser no era el principal responsable de la desaparició de l'ex-director general de la Guàrdia Civil, però ell s'hi considerava i va obrar en conseqüència. No feia ni sis mesos que havia pres possessió del càrrec.

Com a actor protagonista de les disputes caïnites al si del socialisme valencià i atenuat quina va ser la seua evolució, hom diria que més aviat es tractava d'un polític a la italiana. Polièdric i imprevisible. Es va barallar amb les principals nissagues del PSPV-PSOE i va evolucionar força ideològicament, fins al punt d'abraçar els posicionaments de Ciutadans. Tres dècades abans, però, havia freqüentat la casa de Joan Fuster i no havia dubtat a penjar la senyera sense el blau al seu despatx d'alcalde postfranquista de Manises, la població que el va veure nàixer i on amics i familiars el van acomiadar el proppassat 6 de març, quan no feia ni tres mesos que li havien diagnosticat un càncer letal.

La mort d'Antoni Asunción, a 64 anys, no esborra la petjada tan important que ha deixat a tots els graons de l'administració. A la local, com a alcalde jove i trenca-dor que fou; a la provincial, com a president de la Diputació, plataforma que va permetre-li estendre els tentacles al si del partit, on es va erigir en una promesa en ferm; al País Valencià, com a candidat a la Generalitat -de rebot- que va ser l'any 1999, però sobretot, a l'àmbit estatal, on va destacar com a director general d'Ins-

VÍCTOR
MACEDA
@VictorMaceda

titucions Penitenciàries, el trampolí a la carterera d'Interior.

Un *gentleman* acostumat a viure enmig del fang, en definitiva. Un dandi de família bona que va accedir al zenit de la política espanyola per la porta gran. Més concretament, per la de la plaça de bous de València, que va gestionar com a màxim responsable de la Diputació.

Qui llavors era ministre de Justícia, el basc Enrique Múgica, un gran amant de la tauromàquia, va tenir l'ocasió de tractar-lo amb assiduitat per aquest motiu i va recomanar-lo a Felipe González i el titular d'Interior, José Luis Corcuera. Fins aquell moment, a Madrid, el seu nom havia restat enfosquit rere els de Joan Lerma i Cipirià Ciscar, el yin i el yang del socialisme valencià. Asunción havia fet pinya amb el segon, però en comprovar que no perseverava a dinamitar la secretaria general de Lerma, va optar per caminar en solitari, i va constituir la seua pròpia família, l'asuncionisme, que va aconseguir força implantació a la comarca de l'Horta. "Estic fart de polítics amb rullats, me'n vaig a Madrid", va comentar als seus coneguts després que l'aliança amb Ciscar se n'anara en orris.

El consell de Múgica havia fet efecte i Asunción va esdevenir el màxim responsable de les presons. La dispersió d'eternes que va impulsar va fer-lo famós. Els uns en van lloar l'estratègia, que vaaju-

dar a afeblir ETA i el seu entorn. Els altres sempre van recriminar-li el dolor que va causar a molts familiars que no en tenien la culpa: quilòmetres i quilòmetres de separació forçosa que van provocar no pocs accidents de trànsit amb víctimes mortals.

A alguns presos catalans va procurar-los una reclusió bastant més còmoda. Per exemple, va donar instruccions perquè Oriol Malló -periodista d'EL TEMPS engarjolat després de la ràtzia olímpica ordenada pel jutge Baltasar Garzón- fóra ubicat a la zona més *confortable* del centre penitenciari de Picassent.

Amb l'editor del setmanari, Eliseu Climent, també es va mostrar ben amable. Quan ja era ministre de l'Interior, va aparèixer en directe com a convidat estrella del programa *Un tomb per la vida*, que presentava Joaquim Maria Puyal a TV3 i que consistia a repassar la trajectòria humana i professional d'una persona coneguda. "Tothom m'ha dit que no hi vinaguera, però no me n'he pogut estar", va confessar Asunción a Climent quan les càmeres ja s'havien apagat.

Asunción no va ser feliç al Ministeri. Més enllà de la satisfacció d'ocupar un lloc al Govern espanyol, l'atabalava el context tan enrairat. Els casos de corrupció assetjaven el PSOE i ell temia esdevenir-ne el boc expiatori. Molt amic dels seus amics, a tots ells ja els havia fet saber -abans i tot de la fugida de Roldán- que pensava abandonar aquella responsabilitat més prompte que tard. "Volen carregar-me als múscles el mort dels GAL", els advertia amb el seu mig somriure tan característic.

Autònom de mena, Antoni Asunción va deixar la política i va dedicar-se al món de l'empresa. L'esperit heterodox va fer-lo company de negoci de l'ex-regidor d'Unió Valenciana al cap i casal Tàrsilo Piles. Tots dos van ser els socis de referència d'Acuigroup Maremar, una piscifactoria que va

SALVADOR LLOSA

ASUNCIÓN NO VA SER FELIÇ AL MINISTERI. MÉS ENLLÀ DE LA SATISFACCIÓ PERSONAL D'OCUPAR UN LLOC AL GOVERN, L'ATABALAVA EL CONTEXT TAN ENRARI

EL CERCLE DE JORGE ALARTE SEMPRE VA VEURE LA FIGURA DE L'EX-CONSELLER RAFAEL BLASCO RERE L'OPERACIÓ 'RETORN' D'ASUNCIÓN A LES PRIMÀRIES DEL 2010

naufragar víctima d'alguns excessos. De fet, el jutge de l'Audiència Santiago Pedraz va imputar-lo per delictes d'administració fraudulenta i apropiació indeguda per la venda de la seua part de l'empresa al Banc de València quan encara no havia estat absorbit per CaixaBank.

La seua reaparició política com a candidat a les primàries del PSPV-PSOE va posar fi a la seua trajectòria socialista. Sorpresivament, quan ningú no s'ho esperava, va voler plantar cara a Jorge Alarte en la cursa per la candidatura a la Generalitat del 2011. Va presentar 3.246 avals, 45 per damunt dels 3.201 que s'havien fixat com a necessaris, però el comitè de garanties va anul·lar-ne prop de

300, i va quedar exclòs del procés. La seua reacció enèrgica, acusant de tupinada la direcció nacional i federal del partit, va enervar molt el secretari d'Organització del PSOE, José Blanco, que va tramitar-ne l'expulsió. Asunción li va dir "cínic".

El fet cert és que Asunción mantenia l'amistat amb l'ex-conseller Rafael Blasco, a qui el cercle d'Alarte sempre va veure al darrere d'aquella *operació retorn*. Quan va surar la compra de la seua part de l'empresa pel Banc de València, la direcció del PSPV va lligar caps i va concloure que la desestabilització del lideratge d'Alarte –en un moment en què fins i tot qui havia estat el seu rival al congrés nacional del 2008, Ximo Puig, es mantenia en

un segon pla- només podia respondre a una compensació d'aquest tipus.

Un cop fora del Partit Socialista, Asunción va ser una de les cares del Moviment Ciutadà amb què Ciutadans va expandir-se a l'Estat. En aquell temps va lloar sobradament Albert Rivera, a qui veia com "el Felipe González del segle XXI" per l'energia que desprenia. Però ací també va patir un desencís. No perquè aspirara a un càrrec i no l'obtinguera, sinó perquè l'hiperlideratge de Rivera i l'estructura de la formació no li feien tampoc el pes. Massa piramidal per al seu gust. Massa igual a tots els partits, en resum.

Periodista d'EL TEMPS